

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Nu kan jeg ikke blive ved med at holde på Folketingets medlemmer; det har vi prøvet siden kl. 10 i morges, så det må snart holde op.

Hr. Ole Donner belærte mig om, at han ikke var en anden ordfører. Jeg er da ked af, hvis jeg har givet indtryk af det, men jeg må sige, at hr. Ole Donner sagde i sin replik, at vi tager afstand fra . . . Jeg troede kun, det var ordførere, der kunne bruge det ordvalg; når man kommer som solist bagefter, hedder det *jeg*. Nå, men lad det nu ligge.

Hr. Ole Donner fremhævede altså, at han stadig væk var imod, at vi skulle have en tilbagetagningspligt, og at aftalesystemet bare blev som en dødsdømt, der selv kunne vælge, om han ville hænges eller skydes. Må jeg gøre opmærksom på, at den dødsdømte i hvert fald ikke selv kan vælge, om han skal dødsdømmes; den afgørelse er truffet et andet sted. Jeg prøver bare at sige, at målene for genanvendelse ikke sættes af erhvervslivet, men af Folketinget, og hvis man ikke er tilfreds, må man ved næste valg sammensætte det Folketing, som svarer til den miljøpolitik, man vil have. Derfor siger jeg, at vi må have instrumenter, som sikrer, at Folketinget får de mål, som man er enig om her, og jeg foretrækker aftalesystemet, for så får man indflydelse på at nå dem. Man kan ikke sige, at man ikke vil nå dem, for så sætter man sig ud over Folketinget, og det går jeg heller ikke ud fra at hr. Ole Donner virkelig mener man skal.

Hr. Ole Donner var også bedrøvet over de industrier, som vi vil give en renere teknologi. Må jeg sige, at de industrier, der får renere teknologi, altså plejer at tjene penge på det – ganske mange penge ganske hurtigt – således at det faktisk er sådan, som det er blevet sagt tidligere i dag, at økonomi og økologi går hånd i hånd, og for at overbevise om det har jeg igangsat en udarbejdelse af et hæfte over, hvor mange steder der er indført renere teknologi, og hvad det har betydet af økonomiske gevinster for virksomheden, samtidig med at omgivelsernes miljø er blevet skånet, og jeg skal sørge for, at udvalget får det over, ligesom jeg også meget gerne vil sende det til hr. Ole Donner, når det er udarbejdet.

Indførelse af miljømærket tjener netop til det, vi talte om tidligere i forbindelse med Det Radikale Venstres betænkeligheder, nemlig at

man får fjernet den bremse på de nye mere miljøvenlige produkter, der består i, at kunderne ikke kan vide, om det nye produkt nu er miljøvenligt eller ikkemiljøvenligt; dér vil miljølogoet, som laves på EF-niveau, virke fremmende.

Jeg tager hr. Glønborgs sproglige belæring til efterretning og skal tænke meget alvorligt over det, inden jeg en anden gang bruger ordet reinkarnere i den sammenhæng, hvori jeg brugte det.

Fru Helen Beim var inde på, at det var en fordel for erhvervslivet. Det har jeg også sagt i mit svar til hr. Ole Donner, og jeg er også enig i, at ideen netop er, at vi skal fremtvinge, fremkalde, nye materialer, som enten igen kan opløses i naturen – for nu ikke at bruge et forkert ord – eller kan indgå i en ny kombination; tyske bilfabrikker nummererer for øjeblikket materialerne, der så via edb-styring indgår i nye konstruktioner og kombinationer.

Det drejer sig altså om ressourcebevidsthed og fremkaldelse af nye materialer, og med det materialeteknologiske udviklingsprogram, vi nu har kørt i mange år, skulle Danmark gerne ligge ganske langt fremme med udvikling af nye materialer; det er gennem udvikling, at den store eksportindtægt vil komme til Danmark.

Hr. Løvig Simonsen beklagede endnu en gang, at genanvendelsesmidlerne er væk, men det skete i samråd med Socialdemokratiet under finanslovforhandlingerne, så det kan vi alle beklage, men pointen er altså stadig væk, at der er penge til nyudvikling både inden for genanvendelses- og affaldsområdet og til renere teknologi, mest inden for renere teknologiområdet, og sådan mener jeg det skal være. Vi skal hjælpe virksomhederne med nyudvikling, men det, som ifølge prismekanismen er i ens egen interesse at gøre, skal man ikke have tilskud til.

Den fælles uddannelse er vi enige om for så vidt angår miljøsektoren, og licitationer vil kommunerne selvfølgelig få indflydelse på, men pointen er, at når vi skal have gjort det så godt og billigt som muligt, kan det ofte være en fordel, at man lader private give tilbud på at løse en opgave, frem for at det køres i det gamle institutionelle system, for så er motivationen for at gøre det billigere og mere fantasifuldt sjældent – eller ikke nødvendigvis – til stede,